

въ недоумение. После повикаха Кампо — Верде.

— Извинете госпожо — започна съ низък поклон секретарът, когато тя влезе — Но вие сте . . .

— Да! Аз съм председателка на дружеството за закрила на животните — забърбри бързо тя. — Съчувствувамъ на всички бедни, изоставени животни. Предпочитамъ кучета, котки, магарета, хрътки . . .

— Но госпожо . . .

— Оня денъ напрімъръ, спасихъ отъ гладна смъртъ единъ старъ плъхъ . . .

— Ние Ви повикахме госпожо . . .

— Животните сж толкова добродушни. Непознаватъ користъ, злоба . . . — и тя занарежда разпалено редица животински качества.

Следъ многото несполучливи опити да я заговори по-интересуюция го въпросъ, секретарътъ се принуди търпеливо да изслуша цѣлата животинска лекция. И когато тя се задъха отъ говорене, той ловко използва случая.

— Но моля Ви госпожо, покрай всичко това да знаете нѣщо за нѣкакъвъ Моралъ.

— Моралъ? . . . Моралъ? Аха, спомнихъ си. У-у-у имахъ господа. Имахъ доста, но го раздадохъ на животните.

— ? ! ? ! . . .

— Да! Ощ лани бѣше. Но ако толкова много ви трѣбва, вѣрвамъ все още може да се намѣри малко у нѣкое животно.

Потърсете сеньоръ Досъ Патосъ. Той е началникъ на нравствения отдѣлъ